

Aendauj Daxmeh

Danghnaeuz go’ ngeih yaeuh gou, gou siengj gou haengjdingh gig mbouj guhhek dwk ietfwngz nyoengx de roengz ndaw dah bae. Dou cungj daimingh cimyawj coh gwnz dauj.

“Meh——”
“Meh——”
“Meh——”
“Meh——”

Dou youh coh baih Daujgo’ ndoek swenj. Caen dahraix, ndaw ranzfaex iq gwnz dauj miz daengrongh myox rongh okdaeuj, youq ndaw raemxfwn maedcomz yaep rongh yaep amq. Gij daengrongh myox neix hawj dou cungj angq dangqmaz.

“Meh——”
“Meh——”
“Meh——”
“Meh——”

Dou youh laebdaeb swenj, gyoengq daeggo lij mboujduenh coh ranzfaex iq gwnz dauj vaddoengh dienhdoengz. Daengrongh myox ndaw ranzfaex iq ciemhciemh ronghsag lo, lauheiq dwg daxmeh lai diemj le geij diuz lab. Mbouj rox daxmeh dwg aenvih dingqnyi le sing dou cij diemj daeng, roxnaeuz dwg ranzfaex iq laeuh fwn lo, lauheiq de cij dwg siengj yawjyawj gyoengq duzbit yawj hwnjbae gig dasang haenx lix roxnaeuz dai gvaq. Fwn caeuq rumz ciemhciemh bienq iq, daxboh daihgaiq roxnyinh gwnz ndang dumz nit nanzgvaq lai, hix cuengqsim lo, yienghneix couh heuh dou dauqbae.

“Dauq ba.” Daxboh naeuz, sing de lumj lau nit nei miz di saenz, mboujgvaq singheiq gig dinghswd. Dou byaij youq ndaw fwnhung rumzhaenq ciemh-ciemh iq, lizhai le henz dah hawj vunz dwgcaengz haenx.

Seiz dou daengz ranz, fwnhung rumzhaenq ca mbouj lai dingz lo. Ninz singj gvaqdaeuj, gou raen miz nditndat lwenqda ciuq haeuj congheueg daeuj, danghnaeuz mbouj dwg yawjraen goekciengz miz buhvaq mbaeq banq youq gwnz daengqeij, gou ca di lumz ciengz fwnhung rumzhaenq ndeilau haenx lo. Gou sikhaek siengj daengz daxmeh gwnz Daujgo-ndoek, daenj buh ndei daeuj daengz rog rug. Gyoengq daeggo gaenq hwnjdaeuj lo. Gizsaed dou cungj mbouj ndaej ninz geijlai nanz, hix couh ninz le song sam diemjcong. Gyoengq daeggo naengh youq

□ Dauz Liginz sij Moz Liujgei hoiz

假如二哥骗我，我想我肯定会很不客气地伸手把他推下该死的江水里的。我们全都死死盯住毛竹岛。

“妈——”
“妈——”
“妈——”
“妈——”

我们又朝毛竹岛叫喊起来。果然，毛竹岛上的小木屋里有隐约的亮光透出来，在密集的雨水中若隐若现。这微弱的光亮使我们欣喜若狂。

“妈——”
“妈——”
“妈——”
“妈——”

我们又继续喊叫，哥哥们还不断朝岛上的小木屋晃动手电筒。小木屋里的光亮渐渐强起来，也许是母亲多点几只蜡烛吧。我们不知道母亲是否因为听见我们兄妹的叫喊声才点灯，还是小木屋漏雨了，或许她只是照看一下那群看起来很慢的鸭子是否安全。不过对我们来说都不重要，因为我们知道母亲还安然无恙待在岛上就够了。

我们在江堤便站了很久，每个人身上都湿透了，暴风雨似乎变得小了些，能够清晰地看见毛竹岛上小木屋里透出来的如豆灯火，那灯光一直亮着。我想母亲肯定听见我们的叫喊声，故意给我们亮着的。我们几近贪婪地紧紧盯着那点星火，谁都没说要回去。暴风雨明显弱下来后，父亲大概觉得身上湿冷难受了，也该放心了，于是招呼我们回去。

“回吧。”父亲说，声音怕冷似的有点哆嗦，不过口气很平静。我们在渐渐小下来的暴风雨中离开可恶的江边。

暴风雨在我们回到家时差不多停住了。一觉醒来，我发现窗外透进刺眼的阳光，如果不是看见墙角搭在椅子上湿答答的衣服，我差点要忘记那场可怕的暴风雨了。我立刻想到毛竹岛上的母亲，穿好衣服来到屋外。哥哥们已经起来了。其实我们都没怎么睡，也就躺下三个小时。哥哥们坐在客厅的饭桌前抽烟，我嘟囔起来：“又等我煮吃的，我又不是保姆。”大哥朝厨房门口看了一眼说：“爸在煮面条。”我瞠目结舌，说不出话来。父亲这时在里头喊：“进来吃面，还等老子端给你们啊。”我立刻冲厨房嚷：“为什么不端，平时妈都端的。”父亲从厨房里出来，样子令人哭笑不得：用煤气灶煮个面条，他连袖套和围裙都戴上了，并且还穿上我妈平时整理猪圈时穿的浅口透明塑料鞋。看样子他把厨房当成什么有危险的场所了。

“我不是你妈，你死妈在麻风岛了。”父亲有些恼怒。他又开始恢复惯常的神气了，仿佛已经忘掉昨夜他的狼狽相。我和哥哥们面面相觑，弄不懂父亲为什么不肯变得平静些。

吃过烂软的面条后，我和哥哥们再次来到江边，父亲没跟来。我们一眼就看见毛竹岛上的母亲。她正在木屋外晾晒一些衣物和被子，把它们铺在岛上被雨水冲洗干净又被阳光晒干的鹅卵石上，显然是小木屋漏雨了。我和哥哥们一时都感到很难过，不知道昨夜母亲在小木屋是怎么度过的。

“妈——”我忍不住朝毛竹岛大声喊叫。江水依旧在咆哮着，污浊的江水裹挟各种各样的杂物急速流逝。这样怒火朝天般的流水，一两天内肯定没办法划竹筏了。

“小妖——”母亲转过身来，朝我们张望，河水的巨流声带来她有些无力的声音。母亲肯定也一夜没睡好。我听见母亲的声音，几乎要哭了。哥哥们搓搓手，傻子一样相互笑起来。

暴雨过后第三天，暴涨起来的江水终于退下去不少，被淹没的菜地也渐渐露出来了。菜地里一片泥泞，青菜全被泡烂死掉。不过菜农们倒没多大伤心，早就习以为常了。

哥哥们又忙药材基地的事情了，据说一场暴雨冲走了不少草药苗。暴雨三天后的下午，母亲小心翼翼地划着竹筏过来接我。

“妈，回家吧。”我一上竹筏就恳求母亲说。母亲小心撑竹筏，好一会儿答非所问。

“鸭子还好，没死一只。”母亲说，那模样好像舒了一口气，她似乎在回避回家这件事。

“我叫你回家呢，你要在这待到死呀。”我从竹筏跳到毛竹岛柔软的沙地上，不依不饶地问她。

母亲把竹筏绑好，说：“卖完鸭子再说吧。” (9)

henz daizhaeux cit ien, gou mboenbadbad: “Youh caj gou cawj gwn, gou youh mbouj dwg cienmonz fugsae h sou.” Godaih yawj coh bakdou ranzdaj-cawj, naeuz: “Boh youq ndawde cawj mienh.” Gou bak ajsaengx, gangj mbouj ok vah lo. Daxboh mwhneix youq ndawde heuh: “Haeujdaeuj gwn mienh lo, lij caj gou soengq daengz dangqna j sou a.” Gou sikhaek doiq ranzdajcawj hemq naeuz: “Vihmaz mbouj ndaej soengq okdaeuj, bingzseiz meh couh soengq okdaeuj hawj dou.” Daxboh daj ndaw ranzdajcawj okdaeuj, aen yiengh de hawj vunz daj riu mbouj baenz: Yungh heiqmeiz cawj baez mienh ndeu, dauqgen daenj hwnjdaeuj lo, dox hix dap hwnjdaeuj lo, lij daenj haizsuli u ronghcingx doengj-daemq, gouh haiz haenx daxmeh bingzseiz cingjleix rienghmou cij daenj ya. Yawj de baenzneix, dwg dawz ranzdajcawj dangbaenz dieg yungyi emj ndeu lo.

“Gou mbouj dwg meh mwngz, meh mwngz dai youq gwnz daujmazfung lo.” Daxboh miz di hozhwnj. Saenzheiq de youh bienq lumj gaxgonq nei, lumj-naeuz gaenq lumz haemhlwenz gij yienghceij diuqgah sw hgeij lo. Gou caeuq gyoengq daeggo doxcim myoegmyoeg, mbouj rox daxboh vihmaz mbouj nyienh bienq bingzdingh di.

Gij mienh miz di yungz, gwn gvaq le, gou caeuq gyoengq daeggo youh daeuj daengz henz dah, daxboh mbouj riengz daeuj. Dou baez yawj couh raen daxmeh youq gwnz Daujgo’ ndoek. De cingq youq rog ranzfaex iq dak buh caeuq denz, dak youq gwnz rinmaxluenx deng raemxfwn cung swiq seuq youh deng ndit dak sauj haenx, haengjdingh dwg ranzfaex iq laeuh raemx lo. Gou caeuq gyoengq daeggo cungj roxnyinh gig hojgvaq, mbouj rox daxmeh haemhlwenz youq ndaw ranzfaex iq baenzlawz gvaq.

“Meh——” Gou nyaenx mbouj ndaej coh Daujgo’ ndoek swenj. Raemxdah vanzlij rouxringx, raemxdah uq suekgab gij huqcab gak cungj gak yiengh, gig vaiq lae gvaqbae. Raemxlae hujdeng-deng, song ngoenz neix haengjdingh cengj mbouj ndaej aensaz lo.

“Siujyauh——” Daxmeh cienq ndang gvaq-daeuj, muenghyawj dou, sing raemxlangh hung daiq sing daxmeh gvaqdaeuj, dingq hwnjbae sing de naiqnueknuek. Daxmeh haengjdingh hix daengx haemh ninz mbouj ndei. Gou ndaej dingqnyi sing daxmeh, cengdi yaek daj lo. Gyoengq daeggo nunu fwngz, lumj bouxhuk nei riumwnh.

Ngoenz daihsam fwnhung rumzhaenq gvaq le, raemxdah swng hung hwnjdaeuj haenx dauqdae j doiq roengzbae lo, reihbyaek deng dumx haenx hix ciemhciemh loh dauq daeuj. Ndaw reihbyaek cungj dwg boengz, byaekheu cienzbouh deng ceh naeuh lo. Mboujgvaq gyoengq vunzndaembyaek hix mbouj daiq siengsim, gyoengqde senq sibgvenq lo.

Gyoengq daeggo youh nyaengq gij hong reih goyw lo, dingqnaeuz ciengz fwnhung rumzhaenq neix cung bae mboujsiuj miuzyw. Ngoenz daihseiq banringzgvaq fwnhung rumzhaenq gvaqlaeng, daxmeh siujsim riri dwk cengj aensaz gvaqdaeuj cie p gou.

“Meh, dauqranz ba.” Gou baez hwnj aensaz couh gouz daxmeh. Daxmeh siujsim cengj aensaz, gvaq le haujlai nanz cij han, hoeng vah han caeuq vwndiz gou cam cix mbouj miz maz gvanhaeh.

“Duzbit lij ndei, mbouj deng saek duz dai.” Daxmeh naeuz, gij yienghceij lumjnaeuz soeng gaemz heiq ndeu, yawj hwnjbae de youh mbouj lwnh gienh saeh dauq mbouj dauqranz lo.

“Gou heuh mwngz dauqranz ne, mwngz yaek youq gizneix daengz dai ya.” Gou daj gwnz saz diuq daengz gwnz diegsa unq Daujgo’ ndoek, laebdaeb cam de.

Daxmeh cug ndei aensaz, naeuz: “Gai bit liux caiq gangj ba.” (9)